

Lenea spirituală

Cunoașterea nu este *credință*, iar principiile nu sunt *putere*. Prima nu poate înlocui a doua, oricât de mult ar folosi Duhul Sfânt cunoașterea și principiile corecte pentru a ne călăuzi și binecuvânta. Dacă ele nu se combină cu credința și cu puterea spirituală, ele nu fac decât să creeze o stare, de care trebuie să ne temem mai mult decât orice altceva. Cât de fatal este, de exemplu, când cineva se laudă cu posesia unor principii corecte, în timp ce glorificarea Domnului Isus și respectarea poruncilor Sale nu îi sunt prea dragi! Este adevărat că mulți copii ai lui Dumnezeu suferă în sufletele lor din cauza lipsei de înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu revelate în Scriptură. Dar aceasta nu este cauza stării de paralizie în care se află astăzi mulți credincioși. Aceasta se află în altă parte.

Epistolele apostolilor ne arată aproape fără excepție că nu *cunoașterea*, pe care o aveau sfinții, era ceea ce ocupa în primul rând atenția scriitorilor, ci mai degrabă *starea* lor practică în ceea ce privește „credința”, „dragostea” și „speranța”; abia în al doilea rând urmează învățăturile despre adevăr, îndemnul, avertismentele etc. Astfel, Pavel spune la începutul primei sale scrisori către credincioșii din Tesalonic: „Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, amintind de voi în rugăciunile noastre, aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea *credinței* voastre și de osteneala *dragostei* și de răbdarea *speranței* în Domnul nostru Isus Hristos”. Iar la începutul celei de-a doua epistole citim: „Suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, după cum se cuvine, deoarece *credința* voastră crește peste măsură și *dragostea* fiecăruia dintre voi toți, unii față de alții, prisosește”. Abia apoi urmează în ambele epistole învățăturile pentru promovarea *cunoașterii* adevărului lui Dumnezeu. În Epistola către Efeseni, Pavel spune: „De aceea și eu, auzind de *credința* în Domnul Isus care este în voi și de *dragostea* voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi”. Apoi, el cere ca Tatăl gloriei să le dea Duhul înțelepciunii și al revelației *în cunoașterea Lui*, pentru ca ei să *știe* care este speranța chemării Lui etc. (Efeseni 1.15-23). Deja din aceste două pasaje vedem cât de mult se înșală cei care pun mai mult accent pe cunoaștere decât pe credință, dragoste și speranță.

În epistola către Coloseni, același apostol spune: „Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, rugându-ne întotdeauna pentru voi, după ce am auzit despre *credința* voastră în Hristos Isus și despre *dragostea* pe care o aveți pentru toți sfinții, datorită speranței care vă este păstrată în ceruri.”. Și în legătură cu aceasta, el se roagă pentru ei, ca „să fie umpluți de *cunoștința* voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală” (Coloseni 1.3-5,9). De asemenea, el duce o mare luptă pentru ei, ca să nu rămână în urmă în cunoașterea tainelor lui Dumnezeu, și se străduiește să-i elibereze de influența filosofiei omenești și a tradițiilor iudaice. O religie a minții, pe de o parte, și o religie a formelor exterioare, pe de altă parte, amenințau să le submineze credința. Dar, fiind desăvârșiți în Hristos Isus și ținându-L cu tărie pe El ca și Cap al Trupului Său, ei trebuiau să fie eliberați de influențele ambelor.

Fără a aprofunda aici acest subiect interesant din scrierile apostolice, am dori să întrebăm acum dacă starea laodiceeană, care este atât de respingătoare pentru Domnul (compară cu Apocalipsa 3.16), nu se manifestă deja astăzi ca urmare a lenei spirituale în biserica mărturisitoare și, mai departe, în ce măsură participăm noi înșine la această ultimă formă de decădere din biserica mărturisitoare. În scrisorile apostolilor suntem îndemnați în mod repetat la râvnă și avertizați împotriva lenei. Suntem îndemnați să folosim „toată silința” pentru a adăuga virtutea la credința noastră, la virtute cunoașterea, la cunoaștere înfrânarea, iar la înfrânare răbdarea, la răbdare evlavie, iar la evlavie dragoste frățească și, în cele din urmă, la dragostea frățească iubirea. În

acest fel, nu vom rămâne leneși și fără rod în ceea ce privește cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. Dar acolo unde aceste lucruri nu există, omul este orb, cu vederea scurtă și a uitat curățirea de păcatele lui din trecut. Iar Epistola către Evrei ne îndeamnă pe „fiecare” dintre noi „să arătăm aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit”; pentru că savurarea „speranței” noastre este legată de sânguința noastră în slujire, ba chiar mai ales de o umblare plăcută Domnului (2 Petru 1.5-11; Evrei 6.11,12). Fericiți sunt, așadar, toți aceia ale căror inimi sunt exersate înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește creșterea lor în credință, dragoste și speranță!

Unul dintre primele semne, că ceva nu este în regulă în interiorul credinciosului, este probabil faptul că începe să se scuze în fața lui însuși atunci când sânguința și devotamentul său față de Domnul slăbesc. Îl auzim vorbind despre dificultăți, care înainte nu existau pentru el, despre pericole, pe care înainte nu le cunoștea. Este destul de ușor să găsești motive pentru a te scuza pentru o neglijență sau alta, pentru că „leneșul nu va ara din cauza iernii”, și leneșul va zice: „Este un leu fioros pe drum! Un leu este în mijlocul străzilor! leu în mijlocul străzilor”, și el consideră că este mai înțelept să rămână acasă (Proverbele 20.4; 26.13). Simțul natural descoperă cu ușurință obstacole pentru o slujire altruistă, devotată, care Îl glorifică pe Dumnezeu, și dacă se cedează acestei înclinații, în loc să se dovedească credincioșia cu orice preț, se găsește foarte repede o cale mai comodă, pe care se poate merge. Cuvântul „pentru că vouă vi s-a dat har, cu privire la Hristos, nu numai să credeți în El, ci să și suferiți pentru El” [Filipeni 1.29] nu mai are prea multă influență într-o astfel de stare sufletească, și foarte curând ajungem să ne gândim la avantajele temporare sau la comoditățile acestei lumi; înainte să-ți dai seama, căile înțelepciunii divine, care sunt totuși atât de plăcute și pline de pace, sunt părăsite, iar sufletul devine epuizat și uscat. „Leneșul își pune mâna în vas: îi este greu s-o ducă iarăși la gură” (Proverbele 26.15; 19.24).

Astfel de suflete leneșe din punct de vedere spiritual nu numai că și-au părăsit dragostea dintâi, ci se îndepărtează treptat și de cei care vor să rămână fideli adevărului lui Dumnezeu. O stare de somn i-a cuprins; din punct de vedere spiritual, ei se mișcă doar mecanic și din obișnuință, „cum se învârte ușa în balamale”. Ele seamănă cu un om beat de somn, care nu mai vrea să se miște. Deși observă tot ce se întâmplă în jurul lui, nu are energia necesară pentru a se ridica. Și, în ciuda acestei slăbiciuni și indiferențe, „un leneș este mai înțelept în ochii săi decât șapte care răspund cu bun simț” (Proverbele 26.16). Ce stare îngrozitoare, când sufletul mai are doar dorințe, dar nu mai are nici putere, nici bucurie, astfel încât se împlinește cuvântul: „Sufletul leneșului dorește și n-are nimic” – „pentru că mâinile lui refuză să lucreze” (Proverbele 13.4; 21.25).

Un alt semn al leneșului este că „nu vânează vânatul” sau, cum traduc alții: „nu frige ce a vânat” (Proverbele 12.27). Drumul spre adunare, spre studiul Cuvântului lui Dumnezeu, spre vânarea hranei atât de gustoase și atât de necesare nouă, i se pare prea lung sau prea greoi; oboseala lui din serile zilelor lucrătoare îi pare prea mare (desigur, cauzurile cu adevărat justificate nu sunt afectate de acest lucru) și îl auzim ușor spunând că nu are rost să meargă la adunare sau să se ocupe personal mai îndeaproape de studierea Cuvântului. Câte lucruri rămân nevânate, nepreparate, care ar aduce bucurie și putere! Și câți au fost găsiți de-a lungul timpului în rândurile credincioșilor, care rareori sau aproape niciodată nu-și „vânau prada” dimineața, nici prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu, nici prin rugăciune – două lucruri care sunt totuși atât de strâns legate între ele!

Dragă frate, soră scumpă, ia aminte! Trebuie să aduni comori pentru omul interior, putere pentru sarcinile zilei. Ne confruntăm cu eforturi, necazuri, decizii, ore întunecate. Ispitele păcatului, ale mâniei, ale agitației, ale poftelor și ale multor altor lucruri stau în calea noastră. Trebuie să

purtăm poveri, să acceptăm dezamăgiri, să ne păstrăm calmul și demnitatea, să îndurăm jigniri și calomnii și să fim experimentați și dovediți în multe alte lucruri, în special în practicarea dragostei. De unde să luăm puterea, de unde să luăm harul pentru toate acestea, dacă vânatul nu este vânat sau prăjit? Căci cel leneș se poate aduna încă cu credincioșii, poate simți și el efectul Cuvântului lui Dumnezeu vestit cu proștețime și putere, dar, lăsat de capul lui, lucrurile pământești îl acaparează din nou atât de complet, încât uită foarte repede ceea ce a auzit. La fel cum cineva care nu se obosește să-și prăjească vânatul, adevărul auzit rămâne inutil pentru el, pentru că este prea indolent să se gândească la el și să-l aplice în viața practică.

Nu descrie oare aceasta starea multor credincioși din zilele noastre? A citi sau a auzi Cuvântul este una, dar a „medita zi și noapte” asupra lui, spre folosul sufletului nostru, este cu totul altceva. Animalele curate după lege nu numai că se hrăneau, ci și rumegau – o imagine a modului în care ceea ce hrănește sufletul nostru, trebuie digerat cu grijă pentru a ne păstra puterea spirituală într-o umblare corespunzătoare (Leviticul 11.3).

Citim, de asemenea: „Calea leneșului este ca un gard de spini” (Proverbele 15.19). Un creștin serios și spiritual găsește adesea aproape imposibil să se apropie de un astfel de om. În ciuda tuturor eforturilor depuse pentru binele său spiritual, el constată că este imposibil să aibă *părtășie* cu el în ceea ce privește lucrarea Domnului și trebuie să ajungă la concluzia că numai Dumnezeu poate străpunge „gardul de spini”. În ceea ce îl privește pe un astfel de om, este adevărat și proverbul: „Acela care este leneș în lucrul său este frate cu nimicitorul” (Proverbele 18.9). Vedem adesea aceasta confirmat în lucrurile pământești; dar nu se confirmă el destul de des și în lucrurile spirituale și în umblarea și mărturia noastră zilnică? Cât de des se întâmplă să lăsăm să treacă nefolosite ocazii unice de a-L glorifica pe Domnul sau să nu facem uzul corect de lucrurile care ne-au fost încredințate! Timpul se pierde, sau sănătatea și puterea sunt consumate doar pentru afacerile și lucrurile acestei lumi. „Ce este rău în asta sau în cealaltă?”, întreabă leneșul, fără să se gândească că cineva care dorește cu adevărat să trăiască pentru Dumnezeu și caută gloria Lui, nu pune deloc o astfel de întrebare.

Adevărul este că, atunci când nu ne mai bucurăm de dragostea lui Dumnezeu în Hristos, când Hristos Însuși nu mai este subiectul și speranța inimilor noastre, studiul Cuvântului lui Dumnezeu devine plictisitor, rugăciunea în camera noastră se reduce și „lăudarea Domnului în inimile noastre” devine din ce în ce mai rară. Nefiind plini de dragoste pentru Dumnezeul nostru Mântuitor, pentru copiii Săi și pentru slujba Sa, devenim creștini din ce în ce mai leneși. „Lenea cufundă într-un somn adânc și sufletul leneș va flămânzi” (Proverbele 19.15). Observă că este un somn *adânc*, atât de adânc încât mijloacele obișnuite nu mai pot să-l întrerupă. Cât de tristă și umilitoare este această imagine descrisă de Dumnezeu, și totuși cât de adevărată! În ce altceva decât în această lene spirituală putem găsi explicația pentru atât de multe lucruri care generează întristare, pe care le vedem în jurul nostru în legătură cu Numele Domnului? Gândurile și sentimentele multor creștini par să nu meargă mai departe și mai sus decât: „Știu că sunt mântuit, că am viața eternă”. Dar să ne gândim bine că, dacă prin comportamentul nostru întristăm pe Duhul lui Dumnezeu din noi, putem pierde chiar și bucuria acestei cunoașteri prețioase. „Cel la care nu are acestea (descrise mai sus)”, spune Petru, „este orb, cu vederea scurtă, și a *uitat* curățirea de vechile lui păcate” [2 Petru 19].

Versetele biblice menționate până acum se referă în special la persoane individuale, astfel încât ne-am putea întreba: cum afectează subiectul care ne preocupă *adunarea* în ansamblul ei, ca martor al lui Dumnezeu pe pământ? Ah! Nu este nevoie să spunem că ea ca atare nu și-a îndeplinit deloc responsabilitatea. În loc să fie expresia unității Duhului și a dragostei altruiste a lui Hristos, Capul Trupului Său, așa cum era la început, ea oferă astăzi o imagine îngrozitoare de dezbinare și divizare, fără a mai vorbi de numeroasele învățături false pe care le adăpostește

în sânul ei. Dar datoria de a fi credincioși Cuvântului Domnului rămâne întotdeauna aceeași, chiar dacă ar fi doar doi sau trei care se supun neîncetat acestui cuvânt, iar Scriptura are cuvinte de mare încurajare pentru aceștia (compară cu 2 Timotei 2.20-22). Deoarece adunarea lui Dumnezeu este alcătuită din persoane individuale, este clar că noi, ca întreg, nu putem sta corect înaintea lui Dumnezeu dacă lucrurile nu stau bine la nivel individual. O adunare, ca întreg, va revela întotdeauna caracteristicile și starea celor care o alcătuiesc. Acest principiu ne este reamintit de versetul: „De multă lene construcția cade și prin lenevirea mâinilor picură în casă” (Eclesiastul 10.18). Acolo unde indivizii sunt serioși în slujba Domnului, oricât de neînsemnați ar fi, și unde indivizii așteaptă venirea Domnului într-o viață credincioasă și vigilentă, acolo și ansamblul va primi promovare și binecuvântare de la El. Dar acolo unde se consideră că simpla cunoaștere a Scripturii este principalul lucru, în timp ce rugăciunea serioasă și comună și grija spirituală pentru mădulele lui Hristos sunt neglijate, acolo se va constata inevitabil că nu numai gândul la speranța noastră glorioasă trece în plan secund, ci și că întreaga adunare nu „crește în Dumnezeu”. Viața spirituală, puterea și unitatea „se scufundă”, și devine la fel de incomfortabilă ca sub un acoperiș care picură.

Și încă o mustrare a înțeleptului împărat la sfârșitul reflecției noastre. El spune: „Am trecut pe lângă ogorul unui leneș și pe lângă via unui om fără minte. Și, iată, peste tot era năpădit de spini și mărăcinii îl acoperiseră și zidul de piatră era surpat. M-am uitat, am pus la inimă, am văzut, am primit învățătură: puțin somn, puțină ațipire, puțină încrucișare a mâinilor pentru odihnă și sărăcia ta va veni ca un hoț, iar lipsurile tale, ca un om înarmat.” (Proverbele 24.30-34).

Ce ar trebui să facem acum? Având în vedere ceea ce vedem în noi și în jurul nostru, să ne descurajăm? Nu, să ne trezim și să privim în sus. Fie ca inimile noastre să prindă curaj în Domnul, „să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune ... încurajându-ne ...” [Evrei 10.24,25], și încredințându-ne reciproc „lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său”! Dragostea Sa părintească nu a devenit mai mică. Domnul nu S-a schimbat, iar izvoarele Sale bogate sunt deschise credinței. Așadar, și astăzi putem să ne strigăm unii altora: „frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintii, *prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului*, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul” (1 Corinteni 15.58).

Titlul original: „Geistliche Trägheit”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 92-101.